

18. szám.
Dec. 29-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz szeptember—december hóra **2 ft. 10 kr.** új pénzben. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-hivatal** : Pesten egyetem-
utca 4-dik szám.

VII. kötet.

BIZTOSÍTOTT HATÁROK.

Azt mondja a roppant Németország :
Nekiünk kell Velence!
Országunknak déli határait
Hogy az védelmezze.

A francia azon mesterkedik,
Hogy a Rhénust kapja,
Természetes régi határait
Igy biztosíthatja.

Az angolnak foga van Chinára,
Ez védje határát,
Birodalma a tulsó szélével
Ha odáig ér át.

Nagy Chinának Tatárország felől
Szükséges a kőfal.
Nehogy még elszántsanak belőle,
Megkiméli avval.

Újvilági köztársaság szeme
Vetve Mexicóra;
Mostani commassált birtokának
Ez legyen ovója.

Muszkaország határa nem biztos
Sztambul város nélkül :
Szüksége van rá „önvédelemre“
Addig ki sem békül.

A portának, hogy határit védje,
Hejh, szüksége volna,
Mind azon sok vesztett földre, melyből
Állott birodalma.

A magyarnak egyre van szüksége :
Ez az ősi kardja.
Adják ide; határait azzal
Majd épségben tartja!

K—s M—n.

1860-ik évfolyamokból példányaink mind elfogytak, ezentul érkező megrendeléseket 1861-re jegyzünk be.

EGY JELENET AZ ÖSSZES BIRODALMI ORSZÁGGYÜLÉSBŐL

a hogy azt a bécsi „Presse“ képzeli magában.

Pénzügyminiszter, Meine Herren! mit Ihrer Erlaubniss, und wenn es Ihnen gefällig währe, hätte ich die bescheidene Bitte auszuführen; wänn sie die Gefälligkeit haben sollten, mir zu bewilligen, damit ich für gewisse Vorfälle, einen kleinen Steuerzuschlag von etlichen 100 procent in Vorschlag bringe. Ich bin überzeugt davon, dass Sie mir diese Bitte nicht abschlagen werden wollen; und werde mich dankbar erweisen wollen versuchen.

Cseh követ. Pan miniszterku. Já nyedám podrobity! neni mozsnye! Já was prosim, nemejte mi to za zle, zse to nemochu wyplniti! nyedám nyist!

Olasz követ. Vossignoria illustrissima eccellenza! Non lo voglio assolutamente! non un baccio; corpo di Bacco! gia basta Contribuzione; fuori i maledetti zuschlaghi! Mi rincresce infinitamente di non poter soddisfare i suoi desiderj.

Szerb követ. Goszpodin miniszter! Drugji putj.

Román követ. Domnule Ecselenze induráte! Nu va fi nemicu din aceea. Domne Zeu feresca!

Magyar követ. Elöttem szólott érdemes kö-

vettársaim annyira kimeríték e tárgyat, hogy nekem nem marad más, mint a véleményeket rekapitulálnom. A miniszter úr által indítványozott adófüggelekre Prága érdemes követe azt felelé, hogy azt a legjobb akarattal sem fogadhatja el, Verona követének szavai oda nyilatkoztak, hogy e kívánság nem teljesíthető; Ujvidék derék követe rövid, de velős szavakban nyilatkoztató, hogy „majd máskor.“ Balázsfalva derék képviselője végül kegyesen jegyzé meg, hogy ettől az Isten mentsen. Nekem tehát az előttem szólott képviselőtársak véleményéhez csupán annyit kell adnom, hogy : „a hol nincs, ott ne keress!“

Mind. Vivát! Éljen! Zsivio! Szetreászke!

Pénzügyminiszter. Meine Herren. Nachdem ich aus ihren liebenswürdig erregten Gesichtszügen merke, dass mein Antrag einstimmig angenommen wurde; habe ich die Ehre den Beschluss abzufassen, und danke Ihnen aus vollem Herzen für Ihre wohlwollenden Bestrebungen. Jetzt können Sie nach Hause gehen. Ich will Sie nicht länger aufhalten. (Gyűlés eloszlik.)

K—s M—n.

J Ö V E D E L E M - B E V A L L Á S K U L C S A .

Valami adóvető, — jólelkű német ember, — ment egyszer P . . . re, jövedelem-kivetni.

P . . . tt pedig élt egy emberséges, talpig magyar ember, — Dilemmái ur, kinek az az egyetlen erénye minden más jótulajdonait meghaladta, hogy annál tártabb karokkal fogadott valakit, minél nagyobb küzdelemmel lehetett a nevét kimondani.

Természetes hát, hogy a jövedelmi adómeny-nyiség-meghatározó-hivatalfőnök úr (civivilizáló-dunk) mint telivér civis nixnanus kellemes vendéglátót lelt a derék urban, a ki is tiszteletére fényes soirét rendezett. Mulattak hajnalig.

Másnap kilencz órakor hivatják Dilemmái urat a városházához, jövedelembevallani.

Dilemmái ur veszi a nádpálczát, és könnyű kebellet siet a jóbaráttá lett adóvető ur elibe, kivel a Brudert is megitta az este, s a ki bizonyosan nem fogja szegről-végre fürkészni barátja jövedelmét.

— Ah Bruder, gyó regel, gyó regel! fogadá kézdörzsölve az uj barát, — hojt álutad? hán!

— Gut Moring, Bruder, gut Moring! udvariaskodék Dilemmái ur németül, — í háb gut gesláfen; — und du?

— Gyol, gyol, na csak enis gyol; sag hojt sogad eted; en nem szeretek a sokad eted itad. — Mindég ajnit eted tenala?

Azt akarta kérdeni, mindig annyit esznek tenalad. Dilemmái ur megértette.

— No freilik! dasz ist a rendes háztartás; sem több, sem kevesebb vie Gestern.

— Is asz epéd ist relatif so manyifík, ví a v-csera var? hán!

— No freilik! büszkélkedék Dilemmái ur.

— Is a früstük auch so nobel, und die Kleider auch?

— Auch bizony! — dagadozék Dilemmái ur.

— Hjah píszon sok jövetel is mekfan teneki Bruder, nit var? hán!

— Van vagy ezer forint.

A bruder elkezdett magában finfunfántzolgolni. — Mikor készen volt vele, megmagyarázta Dilemmai urnak, hogy az ő soiréja belekerülhetett 10 forintba, ehhez mérve az ebéd és reggeli bizvást huszra tehető : = 30 forint naponkint; egy esztendőben van 365nap; mármost :

365×30 : multipliklatum per dreiszig = 10,950; tehát ő neki tizezer kilencszázötven fo-

rint jövedelmének kell lenni legkevesebb; — ő mint jó barát csak 365 napot vett, holott minden negyedik esztendőben egygyel több van; azután meg a ruházati kiadást sem számította, melynek pedig szintén a jövedelemből kell kikerülni; sőt még a 950 forintot is leengedi, hadd legyen ke-rekszám tizezerforint. Látod Bruderkám a né-metnek is van ám embersége!

D—m J.

Ez is historicus foghuzás.

Egy erdőháti faluban lakik P. János cigányko-vács, kihez a vidék több falvaiból eljárnak a fogfájásban szenvedők. Itt rövid uton megy a műtét. János mester lefekteti műhelyében hanyatt a szenvedőt, előveszi erős

harapófogóját, rátérdel a mellére, megfogja balkezé-vel üstökét s kihuzza fogát, ha kell mind. — A ki csak egyszer kiált tolvajt, jó természetűnek, a ki háromszor kiált, rossz vérűnek állítja János mester. Rendes fizetés egy meszely pálinka, mit együtt isznak meg.

Természetes mentés.

Sz—. megyében egy tollnok bizonyos polgárnál lévén fogadott szálláson, igen nagy szerencsétlenség érte, ugyanis egykor faluról esőázottan érkezvén haza, uniformisát szobájában székekre terítgette ki száradás végett, de míg a hivatalban volt, a háziur hizó sertése a nyitvahagyott szobába rontott s ruháját összetépte. különösen a kabát nyakát és a sapkát egészen megette — A tollnok lármát csapott vesztesége miatt, s a házi-gazdával éles szóvitába jött, követelvén kárának meg-térítését, miután nagyon valószínű, hogy sertése ette meg uniformisát.

— Ugyan kérem a téns urat, — mondá a házi-gazda, — hogy képzelhet már olyat, hogy az én disz-nóm uniformisra vágyakodnék, s épen csillagot egyék akkor, midőn a tengerinek tulságos bővében van, hiszen nem olyan esze van a disznónak, mint az embernek.

Az önkéntes.

— Tekintetes uram, elhoztuk mi is azt az egy ön-kénytest, a kit a falunak kellett állítani.

— Hát küldjék be, hol van?

— Odakinn van a kocsin. A saraglyához kötöttük, mert *semmiképen sem akart eljönni.*

Csak jutunk egy kis jóhoz.

- Láti kee apja! má a trafiknak sincs sassa.
- Hát hogy árulja most a dohányt?
- Csak úgy kéz alatt.
- Kéz alatt? no most csak jutunk egy kis jóhoz.

A sák, a sák.

Régen mult el az az idő, mikor a magyar urak be nem fogadtak volna más embert *jágernek* mint morvákat, cseheket.

Tatában is volt egy cseh jáger. Téli az ezen hivatalbeli uraknak igen sok dolguk szokott lenni paraszt emberekkel, ekkor levén faeladás, erdő-irtás, stb. Egy jó lucskos, sáros téli napon, a kérdésben forgó csehnek is sok nagycsizmás parasztember járt, kelt házához valami fafuvarozás végett. A cseh atyafinak szép fehérre zsurolt padlója volt, s a mint egy-egy polgártárs bement, rettenetes sárfoltok tőnek arról tanubizonyságot, hogy odakint sár, a tatai embereknek pedig igen nagy csizmájok vagyon. Azonban a mi csehünk igen leleményes ember volt. Nagy zsákokat nyújtóztatott a padlóra, hogy majd az emberek arra lépnek, s a padló tiszta marad. De minő nagy lón boszankodása, midőn a legelső belépő, szép gondosan ellépett a zsák mellett, s a me-

diumon a hol legfehérebb volt a padló, rendületlenül megállt. A magyar nyelvet nem értő cseh jáger, nagy berzenkedve rákiált — „a sák!”

— Nem hágtam rá nagy uram, — felelt egész nyugodtsággal az ember, de a cseh nem tágitott, egyre kiáltván, nagy mutogatások közt :

— A sák, a sák, terentetteng.

A szegény jó lélek ismeretű magyar ember, még jobban czurukkolt a zsáktól a fehér padlónak nagy förtelmére. Mit az érzékeny szívű jáger már nem nézhetvén, galléron csipte az atyafit, erőszakkal a zsákra akarván őt vonszolni; de ez a jó atyafi szentségtörésnek tartotta volna a zsákra hágni, s a mint ott huzakodtak, mindig oly lelkesmeretesen lépett, hogy a zsák mindig a lába közt maradt, s mire valami cseléd megértette vele, hogy a zsák mire való, mit az még akkor sem akart feltétlenül elhinni, a padló tökéletesen ruinálva leve.

KORRAJZOK.

XXVI.

Damenwalzer.

Delnő. Lehetek szerencsés önt megnyerhetni egy tourra?
Urfi. Sajnálom, már engagirozva vagyok.

Borkóstolás.

- Ez a 47-iki bor felséges jó bor lehetett valaha, csakhogy biz ez már „eczetes.“ Nem lehet rajta segíteni.
- Hanem annál pompásabb ez a 48-iki. Mennyi tűz! milyen zamat!
- Azt hiszem, hogy ezt a másikat már nem is lehet feltenni az asztalra.
- Különösen a zöld asztalra aligha.

Hivatalos udvariasság.

Néhány év előtt útlevelekre volt szüksége a hanvai papnak, kit mint hazánk egyik legkitünőbb költőjét mindnyájan ismerünk, elment a tornalyjai járásbiróság-hoz. Délelőtt volt az idő, s azt a választ nyerte, menjen délután 3 órakor s megkapja a mit kíván. A mondott időben belép a hivatalszobába, hol több ügyes bajos ember állott; de alig tette be háta megett az ajtót, midőn egy hivatalnok mérges gorombasággal nekiugrott s ilyen párbeszéd keletkezett közöttük :

Hivatalnok. Na, mit akar ?

Hanvai pap. Utlevelet kapni.

Hiv. De mit tolakodik ide ?

H. Hiszen többen is vagynak itt.

Hiv. Akár vannak akár nem vannak, menjen oda a a hol kívül a többi ember áll, aztán várjon sorára.

H. Ugy hiszem, soromon vagyok, mert délutáni 3 órára rendeltettem ide útlevelemért, most pedig éppen 3 óra mult.

Hiv. Mit?! még fecsegünk, még disputálunk? Mars ki!

H. Örömet kimegyek, csak az utlevelemet kérem.

Hiv. Ez már hallatlan! még egyszer mondom, mars ki!

Harmadnapra a történetek után egy szekér állt meg a hanvai pap udvarán, s a szekérről egy nyájas úr szállott le. A mi emberünk volt. Talán azért jött, hogy a dolgot jóvá tegye? Nem! ebédre jött! mintha semmi sem történt volna, a legelfogulatlanabbul s kedélyesen üdvözölte Miska bácsit, két oldalról meg is csókolta, s kérdezte: „van-e jó bora“ s feltétlenül otthon találta magát nála.

Azt tudjuk, hogyan bántak ezek az urak a csavargóval, tolvajjal és orgazdával, mondván: kegyed ezzel s ezzel vádoltatik, igaz-e? ugyee nem igaz? stb. Lássuk már egyszer azt is a fenebbiekben, mint bántak azzal, ki a fent tisztelt osztályokhoz nem tartozik.

Sajátságos lefőzés.

G. Pista akarata ellenére nyugalomba helyezett vándor színész korában egyik bajtársával fáradtan dőlt pihenni az út melletti vendéglő szeker állású árnyékába, nagyon megjárta volna nekik valami reggeli-féle is, mert bár délre hajlott az idő, de azért harmadnaptól óta nem ebédeltek. — A földi bajok ezen impertinens bosszantásáról értekezgetvén egymás között, Pista barátunk tekintete egy oldalt fekvő úrilak pitvarába tévedezett, honnan az incselkedő szellő nagyon engesztelő illatot csapkodott feléjük. — Gondolkozás nélkül felkerekedik, s belépvén a földi boldogság ezen csarnokába, hol szakács úr szokott hivataloskodni, szerencsére azt üresen, azonban a tűz mellett egy jó nagy lábas töltött káposztát rotyogni látott, ennek fülét fogva csendesen kiemelve várakozó pajtásához, s az állás másik oldalán el is bántak vele becsületesen.

— Komám — szól Pista lakoma után czimborájához, tudod-e, hogy s mint jutottam ezen jó töltött káposztához, — a mint beléptem a kastély-konyhába, megpillantom a szakácsot, tanulókoromi régi kenyeres pajtásunk R . . . Gyurka, — alig tudtam tőle szabadulni, ide akarta erővel adni az egész ebédet, egy nagy sült kappant erővel rám akart tukmálni, de tudod több az embernek a becsület . . . aztán megtudván tőlem, hogy te is itt vagy, milyet ugrott örömeben, no már ezt a káposztát nem is tudtam lerázni magamról . . . nagyon óhajtana látni tégedet is, azt mondta küldjelek be az üres edénnyel, majd neked adja át a kappant, aztán várjuk meg, míg feltálat, itt a korcsmában, együtt mulatunk holnap reggelig . . .

— Igaz-e a te! kiált fel amaz örömmel, s viszi teljes jó bizalommal az üres edényt, egyenesen a konyhába, hol már akkor rettenetes zsínat támadt a káposztás lábas lábra kelésén, — no hiszen jól is járt a koma,

hogy rövid hálálkodás után kiteljesíthette magát az udvarból, mert sikáló, piszkafa, s más ily ártatlan fegyverek sokasága közt tünt fel utána a tisztelt szakács ur piros haragos arca.

Mondani is fölösleges, hogy az atakot G. Pista teli gyomorral, s mondhatlan lelki élvezettel már jó távorról szemlélte.

Rubi Jankó.

Utczai sétával sem jó tartozásban lenni

Valamely katonai vétek miatt, mint p. o. bagólopás, takarodó verés utáni mulatás, jobbra nézés helyett balra nézés, stb. szűk utczában kelletett sétálni a bakának tízszer fel, tízszer le, hol a nyírfavessző két oldalról szépen a hátát simogatá. Vesszőváltáskor, a fele uton megáll bakánk s kéri az őrnagy segédjét, adná át neki pipáját, hadd tisztítsa ki belőle a bagót, mert az olyan traktamentnél egy kevés confect nagyon jól fogna neki. — A jelen volt őrnagy úgy értette a magyar nyelvet, mint némely budai sváb, s gondolván, hogy a véres kihalozott hátú baka bocsánatért esedezik, segédje által kegyelmet mondatott neki, azon feltétellel, hogy ha magát meg nem jobbitja, akkor az elengedett sétát is ki fogja még járni, mert az ezredesnél csak úgy tehet rapportot a kegyelemadról.

— Köszönöm a szivességet őrnagy uram, nem

pardon, hanem bagó kell nekem, olyan adósságba nem akarok keveredni, melyet háromszáz ember fizetne ki.

Kivisszük a határba.

— Hali ke kome, sokat s mit mondanak, mög kőne kérdenyi a riktertű.

— Mög is lehet ettű, nem a rossza a fajtájának — felelt a másik.

— Halli-e kérem? igaz-e, hogy uj hivatalokat kapunk.

— Igaz biz a — felelt a kérdezett hivatalnok, ki épen nem a legrosszabb ember.

— Hát maga meddig marad nálunk.

— Mig az uj megérkezik helyembe.

— No hát majd szójék ha menni akar, magátu nem igen fétünk, ugye kome! majd szivesen kivisszük a határba.

Uj divatu politika.

Bizonyos vidéken egy tehetős földbirtokoshoz az akademia palotájára gyűjtőív küldetvén egy valaki mint megbizott által, miután a birtokos 4 éves leánykájé nevét néhány huszassal nem szégyenlette beírni, felszólította a helybeli árendást, hogy ő is adjon valamit azon szent czélra. — Az látván, hogy az ő birtokosa s több vidékbeli magyar urak apró gyermekeik nevét irták be csekélységekkel, az mondá :

— Én kéremalássan nagyon szivesen adnék annyit, mint a téns urak, de nekem nincs gyermekem, kinek nevét beírjam.

— A nem baj, írja be a magáét.

— Már azt nem teszem, mert nékem is van orczám, hanem politikából 50 év előtt meghalt nagyapám neve alatt mégis adok egy forintot.

A frakkos cigányok.

Örömmel megy Zsiga, körülte bandája négy rajkója, mind felfrakkosodva, a legkisebb földön huzta ruhája farkát.

Jön szembe a falusi molnár, látva a bandát tetőtől talpig frakkban, elneveti magát.

— Tán szüretre jössz Zsiga? hogy úgy neki örütnetek.

— Onnan bizony gazsd uram, frakkszüretre.

— Talán úgy loptatok?

— Majd bizony a segény cigány ilyet lop, érdemes is volna.

— Hát hol vettétek?

— Azs urfiaknak huzstunk egy kis csárdást, azsér kaptuk, most kiruházstam az egézs bandát.

— Jól fizettek.

— Jobban mint máskor, ezselőtt két éjjel is huztam a deicsot, még sem kaptam csak egy kis dolmánykát se.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

— Apjuk! mi e? vajjon kiféle?

— Hát biz a beamter.

— Ejnye de soványon van, hogy jött annyi fődrő?

— Két lábon, a hogy látod.

— Ugyan már, mér eresztették el?

— Biz a! tán *mostoha* gyerek.

— Sz. városában a 20-ik october öröme a nemzeti lobogó a városház erkélyéről a városi főnök által kitűzetett. Másnap ezen felirat volt rajta olvasható : *Késő már Bálint!*

— Bizony furcsa világ ez sógor, azok a prémezett mentéjü urak csak nem fázának ugy kívül, mind azok a frakkosak, mégis azok mennek be, ezeknek meg ki kell menni.

— Hja sógor! mente be, frakk ki.

— Tamás, fogja kend ezt a fertálybankót, hozzon érte egy iteze bort.

— Hát ha nem veszik el ifju uram?

— Akkor két itezét hozzon kend!

— M. gazdáról beszélük, hogy egyszer T. P. lelkeszszel találkozott a mezőn, ki is kérdé : hová való?

— Megyerre, — volt a rövid felelet.

— Megyerre! — mond bámulva az öreg lelkész, ki 20 év óta minden templomba járó hiveit ismerte, — hát hogy lehet az, hogy én még kendet templomban nem láttam?

— Csak ugy bi az — szolt egykedvűen Márton gazda, — mert én sem láttam a tiszteletes urat.

— Szegeden aprópénz hiány miatt többen nyomattak tiz és 25 kros jegyeket saját nevük aláírásával s czimerükkel. Egy kávé szintén adott ki néhány ezer darabot, azonban idegen hangzásu nevét, melyben öt betű közt egyetlen magánhangzó van, a köznép nem tudá kimondani, s a reá nyomott czimeres *oroszlánt ebnek* ismerve, azt bizony *kutyabankónak* nevezték.

R é b u s z.

Mit kellett az alatt érteni, mikor a lapok ilyen nyilatkozatot hoztak :

„Legközelebbi számunk *elháríthatatlan akadályok* miatt nem jelenhetett meg?“

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Ez a szám az utolsó az esztendőben, tessék el nem késni az előfizetéssel.

— — Egy helybeli kereskedő ajánl mindenféle szép tárgyakat a bekövetkezendő országgyűlés számára, többek között igen szép pártákat is. Hja édes úr! párta csak szüzeket illet; a mi nemesi szüz vállainak pedig régen beharangozott már a — *Steuermahnzettel!*

— — Találd ki, hogy mi oka van ennek a mostani változásnak? Ki volt ennek a fő fő indítója? S miért kell most vármegye-gyűléseknek lenni legelőbb is? (De isz azt kendnek sem kötötték az órrára.) Nem kötötték, de combinatio utján rájön az okos ember. Mind ennek Somsich az oka. Ne szólj közbe! Ugye bár, mikor Niklán a Berzsényi-szobrot leleplezték, ő volt az, a ki azt mondta: „engem tens Somogy megye legutóbbi közgyűlése küldött ki ez emlék felállítása végett, azon utasítással, hogy a legközelebbi közgyűlésen eljárásomról referáljak!“ Ez hát tény. A szobor felállítatott; Somsichnak referálni kellett, de hol? ha nincs megyegyűlés? Kelle tehát gondoskodni róla, hogy legyen minél előbb; ez az események legvilágosabb logikai rendje a világon; és ime felállítatott a megyerendszer s már most referálhat.

— Fránya nép ez az ujságíró-had! Egyszer azt írják, hogy Galibádyra nagy meglepetés várt Capréra szigetén, mert a mint partra szállt, a régi alacsony nyári lak helyett pompás mulató lakot talált, melyet királyi barátja az alatt építtetett számára, a mig ő két királyságot foglalt el kedvéért. Most aztán kiderült, hogy várt bizony meglepetés Galibádyra, a mint partra szállt, egy kőműves képében, ki a régi rozzant lakot

reperálván, most huszonnégy piaszttert követelt munkadíj fejében. Galibádynak ugyan nem volt több tiz piasztterénél, ez sem volt az övé, hanem a titkáréé, de még is megfizetett volna, ha olyan rosszul nem lett volna a háza megigazítva, hogy az eső a hálósobájába csurog. Most perre kerül a dolog. Valyon lesz-e olyan Bezirkskomissár, a ki oda megy exequálni. Hm. Milyen jó alkalom volna most a jövőben fenyegető háborút olcsón elfojtani! (Hogy hogy!) Hátha valaki magához váltaná azt a 22 piasztteres kontót, s aztán „*Personalhaftot*“ kérne Galibády ellen. (Ne mondja kend, még megteszik!)

— — Rébusz!! Valyon mi neveik lehetnek Galibády szamarainak, hogy azokat egyik hirlap sem akarja megnevezni? — Megfejtések beküldése nem kívántatik.

— — Német lapok nagy bámulva jelentik: hogy Gaéta előtt egy „*österreichischer Kreuzer*“ láttak. Hiszen Kreuzer még csak látható; de már „*sexedli*“ bizony mondom alig fedezhető fel.

— Szegény csehek! Otthon avval szekirozzák őket, hogy németeknek nevezik, nálunk meg azzal rontják őket, hogy a németek neveztetik magukat cseheknek.

— — Igen nagy része a volt német hivatalnokoknak azt mondja, hogy „*nem megy el.*“ (Hát mi?) Itt marad. Azt mondják; „mi ide szoktunk, ide házasodtunk, meg tanultunk magyarul beszélni, attilában jární, jól érezzük itt magunkat, ha a hivatalunktól elmaradunk is, kezünk máshoz, itt is csak úgy megélünk, mint másutt. Szeretnénk látni, ki tilthatja meg nekünk, hogy mi magyarok legyünk, ha nekünk úgy tetszik!? (No az Isten éltesse, a ki így beszél.) Hát én nem bánom.

— — Egy francia hirlap azt táviratja magának, hogy Magyarország számára tizennyolcz *palatinust* neveztek ki. A lenne szép!

— — Egy bécsi lapban valaki nem találja magára elegendőnek ezt a címet ó-conservativ, hanem így híja magát: „*ültestconservativ* (mi az magyarul?) „*ócska conservativ*“.

— — Németországban Tauchnicz könyvárúst bárói rangra emelték. (Ilyen nevű bárói familia nálunk is van már.) Nem hallottam. (Dehogy nem! Az a sok báró Taughtnix!)

— — Tehát a többi tartományok is kapnak konstitúciót! (Hát ennek kend örül?) Hogyne örülnék? A mig azt mondták „*extra Hungariam non est vita*“ az volt a baj, hogy a „*halál*“ nem válogathatott másutt, mint mi köztünk, egyszer aztán sem „*extra*“ sem „*intra*“ nem volt a „*vita.*“ Próbálják meg már a szomszéd atyafiak is, hogy micsoda dolog az, mikor az ember „*él?*“